

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís
Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri,
Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons
Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-
Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta
Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran
Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa,
Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscow*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlin*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Corticans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluc Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi
Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Fer, José Luis Iniesta, Salvador
Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Foto de portada: Marc Sardon

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Polítics a l'altura

La desproporcionada actuació policíaca a València amb motiu de les protestes dels estudiants del cèntric institut Lluís Vives evidencien el monstre amb peus de fang que aquests anys han construït els governants autòctons. Al País Valencià, hi ha importat molt més l'aparador que no allò que hi havia a dins; i ara les retallades en serveis socials fonamentals contrasten amb les obres megalòmanes i els esdeveniments sumptuosos de rèdit dubtós.

Els alumnes i els docents valencians –no sols els del Lluís Vives– fa temps que reclamen més inversió en ensenyament i molta menys en aquelles matèries que fins fa poc han estat absolutament prioritàries per al Consell. Clamen al desert, i ho saben, perquè les arques de la Generalitat són buides, els deutes ofeguen la institució, i no poden aspirar a res més sinó a fer-se sentir.

Quan el dret de rèplica és perseguit per la força, amb la utilització coercitiva de les forces de seguretat de l'estat, el còctel que fa anys que es preparava ha d'explotar. I és això que ara ha passat a València i que pot passar a qualsevol altra ciutat del país. El sentiment d'impotència és enorme; les possibilitats de capgirar la situació, escasses, i episodis com el d'aquests dies al cap i casal poden tenir continuïtat.

De responsabilitats polítiques, no n'hem d'esperar cap. Si els casos de corrupció no passen factura ni tampoc errades com la de l'accident de metro, imaginar que la responsable de l'actuació de la policia abandonarà el càrrec *motu proprio* resulta una ingenuïtat. Paula Sánchez de León, amb cinquanta dies al càrrec i un currículum polític en què es destaca el paper de mà dreta de l'anterior president de la Generalitat, Francisco Camps, no se n'anirà si no li ho demana directament el ministre de qui depèn, Jorge Fernández Díaz. I aquest, que ha reconegut algun "excés" en els aldarulls de València, no n'ha concretat gaire més.

Alguna cosa falla quan uns joves desarmats –amb llibres a les mans i motxilles a l'esquena– posen tan nerviosos els responsables polítics. La manca de coordinació o la desproporció puntual poden servir d'excusa un dia concret, però no uns quants de seguits. Per tant, només la incompetència de les autoritats en pot tenir la culpa, i aquest és un problema gros, perquè acarem uns mesos i uns anys de conflictivitat garantida, d'una intensitat especial al País Valencià. El monstre amb peus de fang s'ha desfet en ple hivern, quan encara no ha arribat la primavera. Quan la calor siga extrema i la tensió es multiplique, el model sòcio-econòmic privilegiat pels governants valencians s'esfondrarà i donarà pas a respostes massives. Ens calen, per tant, polítics a l'altura.

Als nostres lectors

La revolta dels xiquets

Cada vegada hi ha més símptomes que la societat valenciana es desperta de la difusa somnolència en què va caure durant la llarga època de la bombolla immobiliària i institucional. Allò no era un miracle, sinó un préstec i ara els valencians s'adonen que cal retornar-lo quan, precisament, la caixa és del tot buida. Aquesta consciència, més la paradoxa que Francisco Camps hagi estat exculpat de tots els delictes malgrat haver sentit unes quantes converses vergonyants, ha portat l'espurna d'unes protestes d'estudiants a causar un incendi social de grans proporcions. Ha estat una revolta espontània, sense orientació política ni direcció estratègica. Però ha comptat amb la simpatia de gran part dels valencians. Veurem quins efectes té en el futur. Les causes, us les expliquen Núria Cadenes, Víctor Maceda i Violeta Tena des de la redacció de València.

Salvador Cot